

ការដឹកជញ្ជូនហ័សដែលមិនមានភាពហ័ស

នៅថ្ងៃទី ២៥ ខែកក្កដា "បេតិកភណ្ឌឧស្សាហកម្មព័ត៌មានផលិតដោយដៃ ជីវិតជីវន" ត្រូវបានចុះបញ្ជីដោយជោគជ័យនៅក្នុង "បញ្ជីបេតិកភណ្ឌពិភពលោក" ដែលនាំឱ្យចំនួនសរុបនៃតំបន់បេតិកភណ្ឌពិភពលោកនៅក្នុងប្រទេសចិនឡើងដល់ ៦១។ ទន្ទឹមនឹងនេះ កោះតូឡាំងយូ ដែលត្រូវបានចុះបញ្ជីក្នុង "បញ្ជីបេតិកភណ្ឌពិភពលោក" ក្នុងឆ្នាំ ២០១៧ បានប្រើប្រាស់មួយក្នុងការការពារប្រជាជនចំពោះការអភិរក្សបេតិកភណ្ឌ ដោយហាមឃាត់ការបើកបរយានយន្តនៅលើកោះនេះរយៈពេលមួយរយៈកាល ហើយអ្នកដឹកជញ្ជូនដើរដោយជើងទាំងពីររបស់ពួកគេ ដើម្បីនាំមកនូវភាពកក្តៅដល់តំបន់បេតិកភណ្ឌពិភពលោក និងធ្វើឱ្យវា "មានជីវិត" រស់រានយ៉ាងពិតប្រាកដនៅក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល។

ការដឹកជញ្ជូនហ័សនៅលើកោះតូឡាំងយូ មិនមានភាពហ័សទេ។

វាមិនមែនថាអ្នកដឹកជញ្ជូនចង់ឱ្យវាមានភាពយឺតយ៉ាវនោះទេ គឺដោយសារតែកោះតូចមួយនេះដែលមានទំហំត្រឹមតែ ១,៩ គីឡូម៉ែត្រការ៉េ មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការធ្វើដំណើរក្នុងល្បឿនលឿនទេ។ តាំងពីឆ្នាំ ១៩០៣ មក កោះតូឡាំងយូបានហាមមិនឱ្យថយន្តធ្វើដំណើរ។ ជាង ១០០ ឆ្នាំកន្លងផុតទៅហើយ រថយន្តត្រូវបានបង្កើតឡើងជាង ១៤០ ឆ្នាំ ប៉ុន្តែវាមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមានការថយន្តនៅតាមដងផ្លូវក្នុងតំបន់បេតិកភណ្ឌពិភពលោកលើកោះតូឡាំងយូ។ ទិន្នន័យផ្លូវថ្នល់ និងជម្រាលចោត ហើយសូម្បីតែការបត់ត្រឡប់បមរិញ្ញក៍ជាការលំបាកសម្រាប់រថយន្តផងដែរ។

លោក សៀវ ម៉ូធីន បានធ្វើការជាអ្នកដឹកជញ្ជូន និងចែកចាយកញ្ចប់ទំនិញនៅទីនេះអស់រយៈពេល ៣០ ឆ្នាំមកហើយ។ នៅពេលលោកដើរតាមផ្លូវប្រៃសណីយ៍ឡើងភ្នំនោះ ជាលើកដំបូង លោកបាននិយាយថា វាមានអារម្មណ៍ដូចជាមូលកំពុងចាក់នៅក្រោមជើងរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំមិនហ៊ានជាន់លើដីទេ។ កាលនោះ លោកចូលចិត្តពាក់ស្បែកជើងប៉ាតាណិស ហើយអាចខូចស្បែកជើងមួយគូក្នុងរយៈពេលតិចជាង ២ ខែ។ កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយមួយចំនួនបានសរសេរអត្ថបទអំពីការងារប្រចាំថ្ងៃរបស់លោកថា លោកបានខូចស្បែកជើង ១២៧ គូ ហើយត្រលប់នេះនៅតែបន្តកើនឡើង។ ខណៈពេលអ្នកដឹកជញ្ជូន និងចែកចាយកញ្ចប់ទំនិញចំនួន ៣០០ កញ្ចប់ក្នុងមួយថ្ងៃ លោកដឹកជញ្ជូនបានត្រឹមតែ ១០០ កញ្ចប់ប៉ុណ្ណោះ។ ខណៈពេលដែលអ្នកដទៃប្រើកង់បីអគ្គិសនី លោកពឹងផ្អែកតែលើជើងទាំងពីររបស់លោកផ្ទាល់។

ដូច្នេះ ការដឹកជញ្ជូនទំនិញរបស់លោកមិនអាចមានភាពហ័សបានទេ។

មុនពេលបុណ្យចូលឆ្នាំចិនឆ្នាំ ២០០៩ លោកបានជូនមិត្តរួមការងាររបស់លោកម្នាក់ៗនូវអាវកាក់ពណ៌ក្រហមមួយ។ នៅពេលចេញពីការងារ លោកនឹងពាក់អាវកាក់នេះ ហើយដើរទៅកំពង់ផែដើម្បីជួយចុងរថយន្តរថយន្តអ្នកទេសចរ និងបោសសម្អាតផ្លូវ។ លោក ស៊ីវ យ៉ាន់លីង អ្នកដឹកជញ្ជូនប្រៃសណីយ៍ដែលបានធ្វើការស្ម័គ្រចិត្តជាមួយលោក សៀវ ម៉ូធីន អស់រយៈពេលជាងមួយទសវត្សរ៍នោះ បាននិយាយថា ដំបូងឡើយ ខ្ញុំគិតថាប្រឺនេះមិនអាចរកប្រាក់ចំណូលបានទេ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីបានធ្វើ ២-៣ ដង យើងពិតជាអាចទទួលបានអារម្មណ៍សប្បាយរីករាយ នៅពេលដែលយើងឃើញអ្នកដទៃសប្បាយចិត្ត។

ក្រោយមក យុវជនបានចាកចេញពីកោះតូឡាំងយូ ហើយ ៣០% នៃប្រជាជននៅលើកោះនេះជាមនុស្សចាស់ដែលមានអាយុលើសពី ៦៥ ឆ្នាំ។ លោក សៀវ ម៉ូធីន និងអ្នកដឹកជញ្ជូនប្រៃសណីយ៍ផ្សេងៗទៀត តែងទៅកាស៊ីនូសុខទុក្ខមនុស្សចាស់ដែលរស់នៅលើកោះ ដើម្បីនិយាយគ្នាលេងជាមួយពួកគេ និងជួយសម្អាតផ្ទះរបស់ពួកគេ។

លោកតា ឆិន ឈូនជុង ដែលជាគ្រូពេទ្យចិនស្នាក់នៅនិងប្រពន្ធរបស់លោកតា រស់នៅតាមផ្ទះលេខ ៥៣ ផ្លូវតូស្បឺន។ ពួកគាត់ទាំងពីរនាក់មានវ័យចំណាស់ហើយ ជាពិសេស ពួកគេបានរស់នៅនៅលើកោះតូឡាំងយូ ប្រពន្ធរបស់លោកតាបានប្រាប់គេថា ភ្លើងផ្ទះបាយបានខូចជាង ៣ ថ្ងៃហើយ ដូច្នេះគាត់ត្រូវចម្អិនអាហារពេលល្ងាចនៅម៉ោង ៣ ឬ ៤ រសៀល ពីព្រោះបន្ទាប់ពីមួយឆ្នាំមកហើយ លោក សៀវ

ម៉ូធីន បានទទួលដំណឹងនេះក៏ទៅជួយពិនិត្យភ្លើងរបស់លោកយាយភ្លាមៗ ហើយឃើញថា ភ្លើងមិនបានខូចទេ ហើយគ្រាន់តែថាខ្សែទាញភ្លើងបានដាច់។ គាត់បានជួសជុលខ្សែទាញភ្លើងនោះ ហើយនិយាយថា ខ្ញុំស្រាប់តែរកឃើញថា ខ្ញុំជាមនុស្សដែលអាចបញ្ចេញពន្លឺបានផងដែរ។ លោកបានជួយគូស្នាមិភរិយាវ័យចំណាស់នេះអស់រយៈពេល ១០ ឆ្នាំរហូតដល់ពួកគាត់ទាំងពីរនាក់បានទទួលសរសេរលាភាព។

ឥឡូវនេះ អ្នកដឹកជញ្ជូនទំនិញចំនួន ៤៣ នាក់មកពីក្រុមហ៊ុនដឹកជញ្ជូនចំនួន ៩ នៅលើកោះនេះបានចូលរួមក្នុងក្រុមស្ម័គ្រចិត្តនេះ។ ពួកគេតែងតែជួយមនុស្សចាស់នៅតាមផ្លូវ ហើយក៏ជួយពួកគេចោលសំភារៈនៅពេលដឹកជញ្ជូនកញ្ចប់ទំនិញដល់ផ្ទះរបស់ពួកគេ។ លោក សៀវ ម៉ូធីន បានប្រាប់អ្នករំសេចថា ភ្លើងទាំងនេះអាចជាភ្លើងតូចតាចសម្រាប់យុវវ័យ ប៉ុន្តែសម្រាប់មនុស្សចាស់ដែលកូនមិនរស់នៅជាមួយពួកគេ វាជាភ្លើងដ៏ល្អបំផុត។

លោកតា សៀវ ជាន់មីង បានរស់នៅលើកោះនេះអស់រយៈពេលជាង ៧០ ឆ្នាំមកហើយ។ លោកតែងចម្អិនអាហារដោយខ្លួនឯងបន្ទាប់ពីពិការភ្នែក។ មានពេលមួយ លោក សៀវ ម៉ូធីន បានរកឃើញថាលោកតា សៀវ ជាន់មីង បានបោះក្រណាត់លាងទាន់ពេលទៅក្នុងឆ្នាំង ហើយចម្អិនវាជាមួយមី។ ក្រោយមក "ភោជនីយដ្ឋានសម្រាប់មនុស្សចាស់" មួយបានបើកនៅក្បែរផ្ទះរបស់គាត់ ដែលមានចម្ងាយត្រឹមតែ ១០០ ម៉ែត្រ ប៉ុន្តែគាត់មានបញ្ហាភ្នែកហើយមិនអាចដើរទៅហូបនៅទីនោះបានទេ។ អ្នកដឹកជញ្ជូនក៏ចាប់ផ្តើមជួយជូនអាហារដល់មាត់ទ្វារផ្ទះរបស់គាត់ជាប្រចាំរាល់ថ្ងៃ។ លោក សៀវ ជាន់មីង

បាននិយាយថា ពួកគេមិនត្រឹមតែបាននាំយកអាហារមកឱ្យខ្ញុំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានផ្តល់ជីវិតថ្មីដល់ខ្ញុំទៀតផង។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ លោក សៀវ ម៉ូធីន ក៏បានដឹកជញ្ជូននិងចែកចាយរបស់មួយដែលហៅថា "សំបុត្រខ្វាក់ភ្នែក" ពោលគឺ សំបុត្រដែលមិនបានសរសេរអានសរសេរដ្ឋានច្បាស់លាស់ទេ។ លោកអាចប្រគល់សំបុត្រទាំងនោះទៅវិញប៉ុន្តែលោកដឹងថា សំបុត្របែបនេះភាគច្រើនជាសំបុត្រស្វែងរកសាច់ព្រាតិ ហើយការប្រគល់សំបុត្រទាំងនោះទៅវិញមានន័យថា វាមិនផ្តាច់ទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកធ្វើ និងអ្នកទទួលតែម្តង។

លោកធ្លាប់ទទួលបានសំបុត្រមួយច្បាប់មកពីប្រទេសហ្វីលីពីន ដែលសរសេរអានសរសេររបស់អ្នកទទួលថា "កោះតូឡាំងយូ ក្រុងសៀវមិនខេត្តហុកកៀន" ហើយធ្វើទៅកាន់ឆ្នាំ ២ នាក់ដែលមាននាមត្រកូល លីន "អាយុប្រហែល ៧០ ឆ្នាំ"។ លោកបានព្យាយាមស្វែងរករយៈពេល ៣ ថ្ងៃដោយស្វ័យប្រវត្តិមានព័ត៌មានពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយទៀត ទីបំផុតបានរកឃើញឆ្នាំចំណាស់ម្នាក់ឈ្មោះ លីន នៅក្នុងអគារចាស់មួយតាមផ្លូវល្អជាង។ ឆ្នាំនោះបានប្រាប់លោកថា នេះជាបងប្រុសរបស់ខ្ញុំ។ នៅក្នុងខែសីហា ឆ្នាំនេះ សំបុត្រមួយត្រូវបានធ្វើមកពីតំបន់ហុងកុង ហើយសរសេរថា "ថ្ងៃទៅបងប្រុស យ៉ាវហ្វ ផ្ទះលេខ ១០ តាមផ្លូវជុងហ្វ"។ ប៉ុន្តែគេមិនបានរកឃើញបងប្រុស យ៉ាវហ្វ តាមអានសរសេរនេះទេ។ ក្រោយមក អ្នកស្រុកវ័យចំណាស់ម្នាក់បាននិយាយថា ពាក្យថា "យ៉ាវ" និង "យ្យ" គឺជាពាក្យដែលមានសំឡេងដូចគ្នា នៅក្នុងត្រាមភាសាហុកកៀន ដូច្នេះវាអាចជា "យ្យហ្វ"។ ទីបំផុតលោកបានរកឃើញអ្នកទទួលសំបុត្រនេះ ដែលមានអាយុ ៨០ ឆ្នាំហើយ។

ពេលបើកសំបុត្រមើលលោកយាយ "យ្យហ្វ" ញញឹមភ្លាមៗ ពីព្រោះសំបុត្រនេះត្រូវបានសរសេរដោយបុរសម្នាក់ដែលធ្លាប់ស្រឡាញ់គាត់។ ក្នុងរយៈពេល ៣០ ឆ្នាំកន្លងមក លោក សៀវ ម៉ូធីន និងសហការីរបស់លោកបានជួយបញ្ជូន "សំបុត្រខ្វាក់ភ្នែក" ជាង ២០០ ច្បាប់ហើយ។ លោក កៅ ជីងតូ បានធ្វើជាអ្នកដឹកជញ្ជូននៅទីនេះអស់រយៈពេល ៩ ឆ្នាំមកហើយ។ លោកហៅអ្នកដឹកជញ្ជូនទាំងនោះថាជា "ឆ្នាំ" ចល័តលើកោះនេះ ដោយយោងលើការណែនាំមកពីបញ្ជាផ្សេងៗដែលពួកគេបានរកឃើញតាមផ្លូវតូចដូចជា ដីរលុង ភ្លើងបំភ្លឺផ្លូវខូច ឬជញ្ជាំងបែកបាក់។ លោក សៀវ ម៉ូធីន បានប្រាប់លោកថា នេះជាបងប្រុសរបស់ខ្ញុំ។ នៅពេលដែលព្យួរមីហុងខិតជិតមកដល់ ពួកគេទៅជួយពិនិត្យមើលទ្វារ និងបង្អួចរបស់មនុស្សចាស់ដែលរស់នៅតែម្នាក់ឯង។ ពួកគេបានដឹកជញ្ជូនអាហារ ទិញថ្នាំ កាត់សក់ ចោលសំរាម និងជន្លូតភ្លើងសម្រាប់មនុស្សចាស់។ ពេលខ្លះ អ្នកស្រុកដែលបានបាត់បង់ផ្នែកមកសុំជំនួយពីពួកគេដែរ។ បន្ទាប់ពីរកឃើញភ្នែកហើយ

ម្ចាស់ភ្នែកតែងតែចង់ឱ្យប្រាក់ជាការថ្លែងអំណរគុណ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ទទួលយកប្រាក់នោះទេ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលជួបមុខតាមផ្លូវ អ្នកស្រុកនឹងសួរសុខទុក្ខពួកគេភ្លាមៗ ហើយចង់អញ្ជើញពួកគេទៅញ៉ាំមីមួយចាននៅម៉ោង ៣ បាយ។ ជាពិសេស នៅមានអ្នកស្រុកជូននំតាវទៅកន្លែងធ្វើការរបស់ពួកគេក្នុងឱកាសបុណ្យចូលឆ្នាំចិន។ នៅឆ្នាំ ២០២៥ ក្រុមយុវវ័យនេះបានទទួល "មេដាយយុវជនចិន ៤ ឧសភា" ដោយមានពាក្យកោតសរសើរថា "នៅក្នុងកេសដឹកជញ្ជូនរបស់មិនត្រឹមតែខ្ញុំប៉ុន្តែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបង្កប់ដោយភាពកក្តៅនៃការជួយគ្នាទៅវិញទៅមកទៀតផង។ ពួកគេធ្វើដំណើរតាមផ្លូវជាប្រចាំរាល់ថ្ងៃ ដែលបង្ហាញពីភាពកក្តៅនៃអភិបាលកិច្ចមូលដ្ឋាន"។

